

Nebýt „jsoucnem“

O všem, co „jest“, říkáme, že to je „jsoucno“; jsoucno, které „není“, se nám jeví jako nesmysl: co není, nemůže být „jsoucnem“. A tak musíme přistoupit k tomu, že to, co není jsoucnem, je zřejmě nejsoucnem. Ale jak potom můžeme o nejsoucnu říci, že v nějakém smyslu přece jenom „jest“?

(Písek, 181001-3.)